

Ὁ πατὴρ πρόωρισται νὰ ζήσῃ ἐν σταβίῳ
 ἐν τὸν σταβίῳ-Λούκουλο τὸν Παρασκευαῖον.
 Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐστῶν Ἰσχυρίων
 εἶπα τὰ σιγουράμε μὲ καθὲ Ἰσοχυρίον,
 ὅσο γιὰ φόρους ὁ λαὸς καὶ νέους Περιουσίαν,
 ὅσο γιὰ τὸν φιλόπατρι κανένας δὲν τοῦ βγαίνει,
 ὅσο γιὰ αὐτοὺς τοὺς δανειστάς, τοὺς τῶσον ἱερατοῦς,
 καὶ μὴν τοὺς συνερίζεσθε, νὰ μὴν τοὺς φοβηθῆτε,
 ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα σοβαρὰ συμφύροντα τοῦ κράτους
 καὶ ξέρω καὶ τὰ ξέρετε, ὅπου νὰ ξεραθῆτε.

Ὅσο γιὰ 'μέ, 'στὸ χάλι σας σὺν Βασιλεὺς πῶθ
 εἶ ἑρέτος τὸ ταξίδι μου τὸ 'βγάλετε ξυνοῦ,
 καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα σας ἀναφοράς ἔγγραφατε,
 ὅπου κατὰ τὸν Ὅμηρον λαοὶ ἐπιτετραφῆται.

Καὶ τώρα χαριετῶν
 τὸν στόλον καὶ στρατὸν
 σας λίγω μὴ μεροῖ...
 φαμῖν, φατὸν, φατὸν,
 φαμῖν, φατέ, φασί.

Λύτα μου εἶπαν νὰ σας 'πῶ καὶ ὁ Λεμονῆς καὶ ὁ Ράλλης
 καὶ σὰς τὰ 'διάβασα καλὰ μετὰ φωνῆς μεγάλης,
 καὶ αὐτοὶ ἂν τοὺς ἀφήσετε θὰ σας εἰποῦν τὰ ρέστα...»

Ἐταί θὰ 'πῆ ὁ Βασιλέας καὶ θὰ τελειώσῃ ἡ φέστα.
 Π.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε, Φασουλῆ; ... Πάψε τὰς ἐρωτήσεως
 καὶ ἂν ὅσα σοῦκα δὲν γενεῖν 'στὰ μούτρα νὰ μὲ φτύσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς εἰσήγαγε, τῶντοι δ' ἐν τῷ ἄμα
 εἶπ' εἶπε πρὸς τὸν Περικλῆ συνίεθα κατὰ γράμμα,
 καὶ μόνον ὅπου 'στῆς Βουλῆς τὰς ἔδρας δὲν ἐφάνη
 ὁ Πίτ' ὁ Κωνσταντινούπολος μετὰ τοῦ Δελγηζάνη,
 καὶ ἐγάθη μὲς 'στὸν γλασμοῦ καὶ ἡ γύβα μίλας κυρῆς,
 ποῦ θὰ γεννήσῃ σκάνδαλα καὶ νέας συμφορὰς.)

**Λόγος τοῦ Τρικοῦνη ἀπὸ τοῦ μπαλιόνε,
 ποῦ τὸς Λεμονῆδες κατακεραυνοῦνε.**

Νίκη, νίκη, πατριώται... τοὺς ἐσάσασμε τὴ μούρη...
 τὸν ἐβγάλαμε καὶ πάλι τὸν Βασίλη τὸν Βουδούρη.
 Νίκη, θρίαμβος καὶ δοξα... κατακυλῆσαν μὲ τοῦμπαις
 καὶ τοὺς 'πύραμε ἀφῆρε μὲ σφυρίγματα καὶ τρούμπαις.
 Τὸ πολίτευμα ἐσώθη... ζήτω, ζήτω, κόντρα ζήτω...
 ὑποδοκίαι ἀπὸ τώρα τοὺς πεσόντας προκηρύττει.

Γιὰ τὸ Σύνταγμα φρενιάζω, γιὰ τὸ Σύνταγμα λυσῶ,
 τοῦ Συντάγματος τὰ φύλλα σὺν κατσικά τὰ μασσῶ,
 καὶ σὺν 'ὄσῳ πῶς εἶναι φόβος καὶ μὴ τρίχα του νὰ πάθῃ
 τὰ πασχάλια μου τὰ γάνα καὶ ταῦτά μὲ τὸ καλῆθι,
 καὶ σωστὸς κοκκινοσκύφης μὲς 'στὴ μέση ξεφτυρώνω
 καὶ 'στὴ φόρα μου ἀπάνω καὶ τὸ Στίμμα μπαγακρώνω.

Πάλι μούλθαν τὰ φεγγάρια καὶ βαρῶτε παραπέρα...
 ὅλων τῶν μηχανορράφων τοὺς ἐπῆρε τὸν αἶρα...
 εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... εἶμαι Ρῶσος, Ἄγγλος, Γάλλος,
 καὶ Πομπήσιος καὶ Καίσαρ, μὰ καὶ 'Ἀλιζάνδρος μεγάλος.
 Φάντης ἔρχομαι μπαστούνης καὶ ξιφῆρης ἀλαλάζω
 καὶ ἀπὸ τίτλους δὲν μὲ μέλει... σὰν φακόλα τοὺς ἀλλάζω.

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... Ἀυτοκράτωρ τῆς Βουλῆς
 καὶ θὰ κάμω τὸν Ζηλιώτη τελετάρχη τῆς Αὐλῆς...
 τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιοῦ μου καὶ τοὺς φίλους διχως ἄλλο
 ἀπεφάσισα καὶ θάλας 'στὸ Παλάτι νὰ τοὺς βάλω,
 καὶ ἂν κανένας ἀγγίψῃ, καὶ ἂν μοῦ 'πῆ κανένας ὄχι,
 θὰ τοῦ 'πῶ ἀπαρακαλῶ σε νὰ καθίσης εἰς τὴν κόχη».

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... εἶμαι μέγας καὶ πολὺς
 καὶ 'μπορῶ νὰ διορίζω καὶ νὰ πάω Βασιλεῖς.
 Πάλι εἴγω, πάλι λάμπω, πάλι λέγωμαι Σωτήρας...
 ἔτοιμάσου γιὰ τὴν Λόντρα, σὺρ Κόντε τῆς Κερκύρας...
 τώρα πάλι θὰ σὲ στείλω δανεικὰ νὰ πακίψῃς
 καὶ μὲ Λαῖτες καὶ Μυλλαῖτες ὅπως πρὶν νὰ χουζουρίψῃς.

Κι' ἂν τὰ ἔρῃς καὶ πάλι σκοῦρα παραιτούμαι σὺν καὶ πρώτα
 καὶ γιὰ Σύνταγμα μουγκρίζω καὶ γιὰ τὰλλα καθεστῶτα,
 ἕως ποῦ μὲ ξαναφέρουν εἰς τὰ πράγματ' ἄρον ἄρον
 καὶ ἔρι πάλι γιὰ τὴ Λόντρα εἰς τὸ πιάμα τῶν γαιθάρων.

Ἰσοζυγία θὰ φέρω, ὅπου θέχουν ἴσα σκέλη...
 ἀπὸ σχέδια μεγάλα, πατριώται, μὴ σας μέλη...
 εἶν' εὐκαίλιος ὁ νοῦς μου καὶ μὴ πᾶναι ἀπορία...
 καθὲ 'μῆρα βγαζῶ καὶ ἕνα, καθὲ ὄρῳ ἡμέρας τρία.
 Ὅλο βγάσει καὶ ποιοὺ ξέρετε καὶ 'στὸ μέλλον τὴ θὰ βγάλῃ...
 τίποτε αὐριτίστη ὡς τώρα δὲν τὴν ἔπαθε κεφαλί.

Νίκη, δόξα 'στὴν Ἐλλά μας καὶ 'στοὺς ἄλλους ἐντροπή...
 δὲν 'μποροῦν νὰ κυβερνήσουν Λεμονῆδες καὶ λοιποὶ
 καὶ τὰ λάχανα νὰ κόψουν σὺν καὶ ἐμένα καὶ τὰ πράσσα
 ἀφῶ χθὲς προχθὲς ἀκόμη περπατοῦσαν μὲ τὰ ράσσα.

Κι' ἂν δὲν 'φώναζα κομμάτι 'στὴν Αὐλῆ μας τὴν μαριέλα
 βάλτε ρίγανη 'στοὺς νόμους καὶ 'στὸ Σύνταγμα καὶ εἰς ἄλλο.
 Πλὴν χαρῆτε καὶ σκιρτάτε, πατριώται προσηλιεῖς,
 καὶ θὰ γίνω σὺν καὶ πρώτα κανακάρης τῆς Αὐλῆς,
 καὶ ἔλ', Αὐλῆ μου, πέρδικά μου,
 'στ' ἀγκαλιὰ καὶ τὰ 'δικά μου.

Βασιλεῦ ἀγαπημένε, τὸν Μυλλάρδο μὴν τὸν σκάνης,
 καὶ ἔλα βίβλιτα μονάχος εἰς τὸ σπήν νὰ μοῦ κάνης...
 νὰ καὶ τσαῖ καὶ πιοκάτα καὶ πῆι φούρ καὶ παξιμάδα
 καὶ ποτὲ σου μὴν πατήσης εἰς τῶν ἄλλων τὰ ρημάδια.

Τὸ πολίτευμα ἐσώθη καὶ ἡ τιμὴ τῶν καθεστῶτων
 καὶ 'στὸν Ἰψιστον ἐνθέρμως δεηθῆτε, πατριώται,
 πολυχρόνιον ποιῆσαι τὸν Γεώργιον τὸν πρώτον,
 ὅπου μ' ἔφερε καὶ πάλι 'στὸ Κουβέρνο γιὰ νὰ φρεῦτε.

Λόγος τοῦ Θεοδώρου μας ἀπὸ τὸ τραθύρι,
ποῦ καὶ γιὰ τοῦτον ἔγινε μεγάλο πανηγύρι.

Ναὶ μὲν τὸ φίλον Σύνταγμα πρὸς τὸ παρὸν ἐσώθη
καὶ κἄπως ὁ Κορδονάρος ὀλίγον ἐνετάθη,
καὶ μὲν, ἑταίροι προσφιλεῖς, ἀνεκούρισθ' ἡ χώρα
ἀπὸ τοὺς ὀλετήρας τῆς κ' ἀπὸ τῶν σκριπ τὸ πλάκωμα,
ἀλλ' ἔν τὸ Στέμμα τὴν Βουλὴν δὲν διαλύσῃ τώρα
ἐκ νέου τοῦ Συντάγματος θ' ἀρχίσῃ τὸ χαντάκιμα.

Τότε καὶ μόνον Σύνταγμα θά 'ῶτη κομ ἰλ φὸ
ὀπόταν τὴν διάλυσιν τὸ Στέμ' ἀποφασίσῃ,
ἄλλως φημί κάποφρημ, οὐκ ἔχω δεῖ τι φὸ,
καὶ πιθανὸν βαρὺς σεισμός τὴν Καρκαλιὸν νά σεισῃ.

Ναὶ μὲν πρὸς πᾶν τὸ καθεστῶς μεγάλην ἔχω κλίσιν,
ἀλλὰ μὲ τὴν διάλυσιν θά φέρωμεν τὴν λύσιν,
ἡ λύσιν δὲ τῆς λύσεως θά φέρῃ λύσεις ἄλλας,
θεὰς δὲν συλλογίζεται ὁ Λόρδος ὁ Κεφάλας,
κ' εὐθὺς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν θά λύσ' ἡ κοινονία
κ' ἡμεῖς θά διαλύσωμεν τῶν φαύλων τὰ κρᾶνια.

Κανένας λαοπρόβλητος δὲν φαίνεται Σωτήρ,
κ' ἔν ἀρνηθῆ διάλυσιν ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν,
ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ γέρον σας πατήρ,
ὁ καταλῶν τοὺς ναοὺς κ' αὐτοὺς οἰκοδομῶν
εἰς τρεῖς ἡμέρας μοναχά, ὡς ποῦ νά 'πῆτε κρόμμουν,
σκουληκομυρμηγκότρουκα ἢ κ' ἄλλο τι παρόμοιον,
ἀργίαν καὶ καταύσιν λαχανικῶν θ' ἀρχίσῃ,
ἡ δὲ κατάλυσιν αὐτὴ 'στὸ Στέμμα θά στοιχίσῃ.

Καὶ νῦν, ἑταίροι προσφιλεῖς, τὸν λόγον κατακλείω
καὶ πᾶσαν συμμαχίαν μου μὲ τὸν Τρικουπὴν λύω,
καὶ βλέπων νέον κίνδυνον κατὰ τὸν καθεστῶταν
θ' ἀρχίσω σκυλοφάγωμα λυσσῶδες ὡς καὶ πρῶτον.

Μοιρολόγι Λεμονῆ,
ποῦ καὶ πέτρας συκινεῖ.

Σ' ἀφίω, Μῆτσο, ἔγε 'γειά, 'στὸ σπῆτι μού πγαίνω
νὰ σκίπτωμαι 'μερόνικτα τί διαβόλο θά γίνω.
Μῆτσο μὴν κλαῖς, περαστικά... σ' ἀφίω μιά γιὰ πάντα...
σὺ μὲ πενήτα 'στὴ Βουλὴ θά μινῆς καὶ σαράντα,
ἔμωσ ἰγὼ 'στὸ σπῆτι μού σάν κοῦκος θ' ἀπομείνω
κ' ὅταν σὶ συλλογίζωμαι θά ἔροκαταπίνω.

'Εκείνους τοὺς καυγάδες μας γιὰ πάντα θά θυμοῦμαι...
ἀνέλπιστον τὸ πάθημα κ' ὁ βρόντος μας φρικτός,
ἡ δὲ Πρωθυπουργεῖα μου τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦμαι
θά μοῦρχειται σάν ὄνειρον ἐκρινῆς νυκτός.
Σ' ἀφίω, Μῆτσο, ἔγε 'γειά, κ' ἄς χωρισθοῦμε φίλοι,
ἔν καὶ τὸ φάρι μούφηνες πολὺ συχνά 'στὰ χεῖλην,
κ' ἡμεῖς ἔν ἡμαλλώσαμε πάλι θ' ἀνταλωθοῦμε
γ' αὐτὰ ποῦ τώρα 'πάθαμε νά παρηγορηθοῦμε.

Σὲν μαρμαμίνης λεμονιάς, λεμόνι κιτρινίζω,
ἔχετε 'γειά, συντρόφοι μου, κ' ἰγὼ ψηλαρμενίζω,
καὶ πᾶω ἀβῆρω τὸν Τσουλιὴ μήπως μὲ πιάσῃ σκλάβο
καὶ κἄπως ἀνακούρισι μαζί-του καταλάβο.
'Ο Λόρδος μὲ τὸν 'Ανακτα καὶ πάλιν ἐφιλιώσε...
ἔχετε 'γειά... τοῦ Λεμονῆ τὸ κράτος ἐτελειώσε.

(Ἐἶπεν αὐτὰ ὁ Λεμονῆς, καὶ μίς' ἀπ' τὴν ψυχῆ του
ἔδωσε 'στοὺς συντρόφους του μὲ πόνο τὴν εὐχὴ του,
κ' ὁ Ράλλης δὲν ἐμπόρεσε 'στὰ λόγια του ν' ἀνθίξῃ
κ' ἔγυσε μαῦρα δάκρυα χωρὶς νά βγαλῇ λέξι,
κ' ὁ Εὐταξίας ἀρχισε κ' ἑκείνος νά θρηπῆ
κ' ἤκούσθη τὰῦτα λέγουσα ἡ γάλας του φωνῆ).

«Κ' ἰγὼ λοιπὸν σὰς χαιρετῶ... σικτήρ κ' ὁ Ριζαρίταις.
ποῦ μοῦ παραφορτώθηκαν ἀλήθινα οἱ κοπρίταις.
'Ἐχετε 'γειά, συντρόφοι μου, βαρῶτα νά διχθῶ...
ὄρεσ καὶ πέντε φάσκελα 'στὸ φαίνιγγ τὸ μπαγάσικο,
καὶ 'στὸν Σταδίον ὄπως πρὶν τὸν καφερεῖν τραβῶ
νὰ πίνω καίμακλῃ καφρὴ καὶ ναργιλὴ 'γυθῶσικο».

'Ο Καραπάνος μόνος
παραλαλῶν ἐντόνωσ.

('Ἐβῆκε 'στὸ μπαλκόνι του κ' ὁ Καραπάνος πάλι
καὶ λόγος ἤθελε κ' αὐτὸς 'στὸ κόμμα του νά βγάλλῃ,
μὰ μήτε ὁ Σταυροῦτολος παρὼν ἐκεῖ δὲν ἦτο
κ' ἰφῶναξε μοναχὸς του 'στὸν ἐξαυτὸ του ζήτω.)

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Καὶ πὼς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ;...

Φ.— Φασκίλωνε καὶ πέρνῃ
ἡ κατὰ Δάντην τὸν γνωστὸν γκουάφρα, βρέ, καὶ πάσσα
καὶ τὸν Μυλλόρδο ἀρχισε νά ψάλλῃ μὲ λαβτήρα,
καὶ νά παστρέφῃς πγαίνω τὴν ἀδεμανῆ σου κάσσα
γιὰ νά τὴν ἔχῃς ἐτοιμῆ γιὰ τὰ καινούρια πλοῦτη,
καὶ ζήτω 'πὲς τὸ Σύνταγμα μ' ἡμῖνα τὸν τσιφούτη.

